

PALOCSAY ZSIGMOND

Szellő bére

Hajdan – szélmónár koromba' –
 rozst hoztak a malomba.
 Abból sült a legjobb kenyér;
 íze, süteménnyel felér.

Híres vótam, gazdag vótam;
 bratyiztam a drótostóttal.
 Cserépfazakam rotyogott
 – puhigatta a dagadót.

Kecském nyóc vót, s hét gyermekem.
 Nulláslisztes lett fenekem,
 ha a szuszékre leültem
 – szélnyugtával lefeküdtem.

Minden jól ment. Kutyám is ett.
 Feleségem szép kendőt tett
 vasárnapon a kontyára...
 Mit írjak a szél kontjára?

Azt, hogy egyszer megbolondult,
 és duzzogva nekemfordult:
 – Hun a bérem?! Eddig fúttam!
 Rózsás fellegeket túrtam.

– Jól tetted; sze' az a dógod.
 Szélkerekem körbehordod...
 Forog a kő – foga őről.
 Mónár lórét – újbort hörböl.

– Nem igazság! Nyugszom – mátul!
 S te gyártod a szelet – hátul!
 Hadd lássuk, hogy megy-e vele,
 ha a garat rozssal tele.

– Bolond lyukból fújsz, te, Szellő.
 Jobbik eszed szedjed elő.
 Pénz kell? Liszt kell? Bankót kaphatsz.
 Könnyű holmit elragadhatsz.

– Pityangpelyhet – ezret fújnék!
 Dalmahodó felhőt bíjnék
 katángnál is kékebb égen
 – feletted – a faluvégen.

– Hm! Biza, ez szép gondolat.
Fene egye a dógodat!
Ősszel kívánsz nyárihavat?
Sepregess a hársak alatt!

– Ne dógoztass! Adjál pelyhet!
Tízszáz százat: éppen ezret...
Játszhatnám! A seprés: munka.
A nyírág is... szörnyen unja.

– Ez nem nyugszik. Ha megvadul,
szélkereket, tetőt gyalul.
Még rosszabb, ha megsértődik;
más megyébe elszegődik.

Édegsük csak... No, lássuk...
Csábos holmit hun találunk.

*

Ide figyelj, szógám, Szellő.
Tudok ám egy lingó-lengő
játékszert a szélárnyékban;
FŰVATLANUL ÁLLNAK OTTAN..

Azt még Ükapád se' járta.
Orkán lebe meg nem rázta.
Pitypangpehelybolyhos fűszál!
Százezerszám terem – ott áll.

– Ott áll?! – Árván. Árvalányhaj.
Megőszülő pusztai faj.
– Fussunk! Fújjunk! – Széltől védett.
Szárnyad oda el nem érhet.

– Akkó' mi lesz?! Vészzé vadítsz!
Csudafüvedtől elszakítsz?
– Dehogy, dehogy. Azt nem teszem.
Kalapomat előszedem.

Rég volt... Mikor legény vótam,
árvalányhajcsokrot hordtam
a tökfedőm szalagjában...
Bent csücsül a padlájában.

– Hozd ki! Hozd ki! – Hozom máris!
Félkezemmel a létrát is.
Tesszük a szélmalom hegyébe.
Ott fúhasd – a tetejébe.